

slag, der med Tilslutning fra alle Sider i Rigsdagen blev gennemført for Sønderjylland, og som har været til stort Gavn dernede, det var et Forslag, som, hvis det var blevet gennemført i forrige Rigsdags-samling, kunde have hjulpet mange Tusinde Landmænd, store og smaa, der netop nu maa gaa fra Hus og Hjem, til at komme over Krisen og bevare deres Ejendomme. Forslaget var fremsat af et Parti, der fra første Færd stillede sig paa en forhandlingsvillig Fod overfor Regeringen, og som i Overensstemmelse med vore Udtalelser til Vælgerne forud for Valget erkendte, at der maatte tilstræbes Besparelser paa Statsbudgettet, og som derfor ogsaa gik ind paa en Realitetsforhandling om de sociale Love. Der er meget, som tyder paa, at det havde været gavnligt med Hensyn til disse Loves Virkninger, om der under Behandlingen var taget større Hensyn til vore Ændringer, end Tilfældet blev — jeg tænker her først og fremmest paa Aldersrenteloven, men ogsaa paa Invalidere- og Sygekasseloven.

Lad mig i denne Forbindelse gøre en enkelt Bemærkning i Anledning af, at man i visse moderate Aviser har set fremsat den Formodning, at efter at Ove Rode var gaaet ud af Rigsdagen, vilde det ærede Medlem Hr. P. Munch føre det radikale Venstre over i et nært Samarbejde med Socialdemokratiet. Lad mig herom sige: Det er politisk Kandestøberi og intet som helst andet! Hele det radikale Venstre erkender fremdeles, at Situationen er saa alvorlig, at den paakræver et Samarbejde mellem alle gode Kræfter og helst mellem alle politiske Partier. Regeringen og Venstre kan derfor trygt regne med vor Forhandlingsvillighed, men vor Forudsætning er den samme, som den har været hele Tiden, at der ved Siden af Spareforanstaltningerne gennemføres positive Foranstaltninger til Modvirkning af Arbejdsløsheden og til Mildnelse af Erhvervs-krisen og dens Følger, navnlig for dem indenfor de forskellige Erhverv, for hvem den hurtige Kronestigning har været en Katastrofe, og endelig at disse Foranstaltninger gennemføres paa en saadan Maade, at man ikke trykker de fattige ned for at kunne gøre vel imod de rige.

Efter at have hørt den højtærede Statsministers Trontale ved denne Samlings Begyndelse, sammenholdt med de af Regeringen fremsatte Lovforslag, der jo langtfra peger i Retning af Samarbejde mellem alle Partier, men langt snarere peger i Retning af et Forsøg paa Tilknyt-

ning til Linien fra 1920 til 1924, nærer jeg ganske vist ikke stort Haab om, at Ministeriet vil lytte til et godt Raad fra min Side, selv om det gives i den bedste Mening. Jeg antager, Regeringen er klar over, at et stort Flertal af det danske Folk anser dens Krisepolitik for ganske utilstrækkelig, og at den derfor er en svag Regering. Vil man overfor dette sige: Ved Hjælp af de Konservative har vi et Flertal i Folketinget — saa maa jeg indrømme Rigtigheden heraf, men maa samtidig tilføje: De Konservative har gennem hele deres Holdning, gennem de Forslag, de har fremsat i forrige Samling, ja, ogsaa gennem deres Ordførertaler i denne Samling, vist, at de aldeles ikke finder den nuværende Regerings Krisepolitik tilstrækkelig, og som Følge deraf føler jeg mig berettiget til at sige, at Regeringen ved, at der er et stort Flertal i det danske Folk, der er dybt uenig med den i dens Kriseforanstaltninger, og som ønsker, der skulde gennemføres saadanne videregaaende Foranstaltninger, som jeg her har nævnt.

Men saa kommer dernæst det andet Spørgsmaal, nemlig hvor dyrt denne Hjælp fra de Konservative kan betales, uden det bliver en ublu Overpris. Naar jeg ser paa Statsministerens Udtalelser om Militærvæsenet og Beskatningen, maa jeg mene, at her er det højeste Punkt for længst naaet, idet den højtærede Statsminister sikkert har god Grund til at bruge et historisk Udtryk om de Konservatives Støtte, nemlig det Udtryk, Hr. J. C. Christensen brugte om de gamle Moderate for ca. 25 Aar siden, da han karakteriserede dem som upaalidelige Medarbejdere. Hvad der passerede i forrige Rigsdagssamling saavel som for nogle Dage siden her i Tinget, synes mig at gøre dem velfortjente til denne Betegnelse, ogsaa set fra Ministeriets Synspunkt. Jeg tillader mig derfor at sige til den høje Regering: Prøv paa blot i denne Rigsdagssamling, for Landets og Folkets Skyld, at optræde som Landsregering i Stedet for som Partiregering, og bevis dette ved ikke at nøjes med de Nedskæringsplanter, der er groet i Vestrens Have, men mellem den Mangfoldighed af lægende Urter, som de andre Partier har lagt paa Tingets Bord, at udvælge dem, der er bedst egnede til at læge Samfundets Brøst. Da vil Regeringen blive en stærk Regering, ja, saa stærk, at selv Socialdemokraterne, der jo ellers siger, at de vil føre systematisk Opposition, bliver tvunget til at gaa frivilligt med i et Samarbejde.

En og anden kan spørge: Hvor kan du